

Auberge "La Couronne"

Ze vragen of ik nog een beetje wil vertellen van mijn dorp Steenkerke in 14-18. Daar zijn al bibliotheken vol geschreven en gedrukt over die grote oorlog. Daar duiken altijd weer maar nieuwe dagboeken en getuigenissen op over die waanzinnige tijd. We krijgen er blijkbaar niet genoeg van. Elk dorp, elk gezin, had zijn drama. Ik kreeg hier een geestig en aangrijpend boek toegestuurd over "Zjefke in de grote oorlog" over schoon dapper volk uit de streek van Haacht, Rotselaar en Wakkerzele, dat naar Engeland gevlucht is. Sommige kinderen waren al danig ver-engelst dat ze 't jammer vonden toen ze moesten terugkeren in 19. Ik heb in de chaos van mijn eigen boekenkamer nu ook het oorlogsdagboek van Stijn Streuvels terug gevonden, 't Was niet zo moeilijk, zo'n dikke knuppel! Onze schrijver moet een taai pezig manneke geweest zijn en vooral een "curieuzeneuze". Omdat de informatie toen zeer gebrekkig was, wilde hij alles met zijn eigen ogen zien. Hij sprong op zijne velo en reed heen en weer van Ingooigem naar Leuven, om te zien of 't wel waar was dat heel de stad verwoest was, dat ja zelfs de beroemde bibliotheek in de as was gelegd door die Duitse barbaren..unieke boeken van onschatbare waarde, zomaar verbrand! Honderd jaar later zijn Streuvels' commentaren zeer verhelderend.

Die 14-18, daar zijn we nog niet van af. Ik moest een jaar geleden ergens in Limburg gaan zingen, komt daar een man tijdens de pauze iets heel bijzonders tonen, een in dun zwart leer gebonden boek...kijk Willem, het dagboek van mijn grootvader, helemaal in 't Frans. Hij was pas afgestudeerd als dokter en hij moet in uw streek van dienst geweest zijn...in Stuyvekenskerke, Tervaete, Pervijze, Lampernisse. Ja meneer, dat is allemaal dicht bij ons. Kijk zegt hij, hier schrijft hij..."Cette nuit' ai dormi a Steenkerke,dans l'auberge "La Couronne". Zou die herberg nog bestaan, kent ge die? Ik moest even slikken. Ja meneer, die bestaat nog, dat is mijn huis, waar ik al veertig jaar woon. We hebben er erg weinig aan veranderd...zonder moeite zou uw grootvader zijne weg nog vinden. "Ach, grootvader heb ik nooit gekend" zei de man, "in de laatste oorlog hebben ze hem van spionage verdacht en zomaar in 't jaar 43 in Keulen terechtgesteld, onthoofd, jawel.

Een maand later stond die man hier met zijn fiets aan de deur, of hij dat huis eens mocht zien waar grootvader nog geslapen had. Natuurlijk meneer! Helaas, zijn bed staat er niet meer, het huis was helemaal kaal toen we hier veertig jaar geleden kwamen wonen. Tien jaar had het leeggestaan, dat oud krot, gebouwd in 1864. Niemand wilde in dat spookhuis nog wonen. De kinderen van 't dorp hebben hier kattedwaad uitgehaald. Ze drongen hier gemakkelijk naar binnen en al wat los zat hebben ze meegepakt. Maar verder is alles nog intact, de muren, de barstjes in 't plafond, de krakende trap naar boven. Hier beneden hebben we een merkwaardige souvenir van de soldaten, kijk hoe hun brute schoenen, met ijzer beslagen, "tatsen" zeggen we hier, de

vloertegels uitgesleten hebben rond de stoof, 't Is een volmaakte cirkel geworden, 't Is de ziel van ons huis. Terwijl ik dit schrijf schuif ik af en toe met mijn voeten over de oneffen vloer. Hier zat grootvader zich te warmen. Het huis moet gekrioeld hebben van de soldaten, vier jaar lang. In de weilanden naast het huis waren barakken, waar de eerste zorgen toegediend werden aan de gekwetste soldaten, hier was zelfs een tandarts en een oogmeester, hier zal uw grootvader gewerkt hebben. Hoeveel zijn er hier gestorven, de beroemdste onder hen was Joe English, verder weet ik geen cijfers. Op ons kerkhof hier amper tweehonderd meter vandaan liggen ze begraven. In 't jaar 1920 zijn de "oudstrijders" voor 't eerst op bedevaart gekomen naar de Uzer. Diksmuide was een ontoegankelijke puinhoop, ze zijn dus maar hier aan de voordeur samen gekomen.

De oude herberg "De Kroon" was veertig jaar geleden een halve ruïne, we hebben het huis min of meer bewoonbaar gemaakt. Het dak laat nu geen jachtsneeuw meer binnen en er staat weer een kachel midden de magische cirkel van de soldatenschoenen. De ingestorte stallingen zijn nu beeldhouwersatelier. Neen, 't is geen herberg meer. Maar de soldaten zijn er nog. Met mijn voeten op de uitgesleten tegels dicht bij de kachel voel ik ze. Maar ik hoor ze ook. In de wind rond deze auberge "La Couronne" hoor ik honderd jaar later nog altijd de klaagzangen der soldaten.